

„Die uw jeugd vernieuwt als eens arends.”

Ps. 103 : 5

„Die den Heere verwachten, zullen de kracht vernieuwen, zij zullen opvaren met vleugelen, gelijk de arenden.”

Jes. 40 : 31

INDRUKKEN HOOFDREDACTEUR

HELDEN

Wat zijn helden?

Menschen, die door moed en zielskracht uitmunten. Het is goed, daaraan te denken in een tijd als den onze, nu tot helden worden geproclameerd de brutalen, de geweldenaars, de roekeloozen.

De drie vrouwelijke zendelingen French en Cable openbaarden heldenmoed en heldenkracht, toen ze te midden van de bandieten, die hun leven bedreigden, baden en zongen: „Ik ben zwak, maar Gij zijt machtig, houd mij in Uw sterke hand!” Hoe treffend wordt het beschreven in het mooie zendingsboek: „Toen gebeurde er iets....”, dat ze dáárdoor hun geweldenaars ontmaskerden.

De oude Benjamin op de Antillen bleek echt een held te zijn, toen men hem met den dood bedreigde, indien hij zou voortgaan met bidden. „Broeders,” klonk zijn woord tot eenige andere geloovige slaven, in tegenwoordigheid van zijn beulen, „laat ons bidden.” En allen knielden in het bijzijn der wreede mannen en stortten hun hart uit voor God, biddende om vergeving en verandering van hun vijanden. Met dit gevolg, dat zelfs de aanvoerder niet de hand aan hem durfde slaan en stil wegsloep.

„Hier sta ik, ik kan niet anders,” sprak eens Luther, een zwak man, staande tegenover grooten en geweldigen, die al hun macht tentoonspreidden! Maar in zijn bidvertrek kreeg hij heldenkracht. En zoo stond hij daar, uiterlijk onverschrokken; overtuigd, dat zijn God een vaste burcht was, een toevlucht voor de Zijnen. Hij gelóófte het: als káf zou de vijand verdwijnen voor het eenvoudig geloofsvertrouwen. Vol heldenmoed liet hij zich niet verschrikken, niet afbrengen van zijn overtuiging, door welke bedreigingen of gevaren ook.

De God van Daniël leeft nog altijd. Dat is de God, die helden maakt. Mullen van leeuwen sluiten ze toe; de kracht van het vuur blusschen ze; koninkrijken overwinnen ze.

Met Paulus kunnen ze getuigen: in alles verdrukt, en toch niet benauwd.

Met Johannes, dat al wat uit God geboren is, de wereld overwint. En dit is de overwinning, die de wereld overwint, namelijk ons geloof.

Zonder geloof is het onmogelijk Gode te behagen. Door het geloof zien wij den Onzienlijke, en overwinnen in Zijn kracht, „al kwamen alle machten des vijands op ons aan.” Dat onze tijd meer van zulke helden had!

54

ZIJ, DIE VOOR ONS SCHRIJVEN...

Een paar weken geleden kwam de lust weer bij me op, om een artikeltje voor „Timotheüs” te schrijven. Ik heb er een symptoom van beterschap in gezien, dat ik weer lust kreeg om een deel van mijn werk te hervatten en ik ben er dankbaar voor geweest, want de pers kan niet alleen een zegen zijn voor hen, die lezen, maar ook voor hen, die schrijven. Toch mag ik niet nalaten, mijn verontschuldiging te maken aan de Redactie en de lezers van „Timotheüs” voor het praatje, waarmee ik u kom bezoeken. Een bezoekje behoeft het evenwel niet te zijn, want geabonneerd zijn op een tijdschrift behoeft nog niet in zich te sluiten de plicht om alles te lezen.

't Is al lang geleden, sedert ik wat voor „Timotheüs” deed. Wat zijn wij menschen toch zwakke wezens. 's Morgens ging ik op den gewonen tijd naar school, heb daar een halven dag mijn werk gedaan, en 's avonds moest ik met een auto naar huis gebracht worden, kwam met moeite boven en was achttien uur buiten bewustzijn. Toen ik den volgenden dag weer tot bewustzijn kwam, vond ik mijn vrouw en eenige van mijn kinderen om mijn bed staan, terwijl de dokter mij juist behandelde. Dat er een heele nacht verlopen was, sedert ik naar bed ging, moest me verteld worden; besef had ik er niet van. Alles om me heen was aan mij voorbij gegaan zonder indruk op me te maken; het was, alsof ik vast geslapen had. Later heeft men mij het een en ander verteld van wat er gebeurd was.

Maar nu ben ik er weer en voel weer behoefte om aan het werk deel te nemen. Het leven om mij heen is van aanschijn veranderd. In mijn woning en in mijn school ben ik niet weergekeerd. Mijn lieve vrouw heb ik, terwijl ik in het ziekenhuis verpleegd werd, verloren; terwijl ikzelf, aan wiens herstel getwijfeld werd, weer tot het leven ben teruggekeerd. Wat weten wij? Het leven is een damp, de dood wenkt ieder uur. Een troost is het, dat God het weet, en dat Hij ons lot bestuurt. Wij kunnen het ook met vertrouwen aan Hem overgeven. Dat kost wel eens moeite, maar het geeft ook rust. Om mij heen zijn in den laatsten tijd vele van mijn vrienden en bekenden opgeroepen. Lens, voor velen onzer geen onbekende, kwam mij korten tijd vóór zijn heengaan nog even bezoeken. Ik vond

wel, dat hij er wat betrokken uitzag, maar had niet het flauwste besef, dat hij eer zou heengaan dan ikzelf. En hij ging. Evenals de anderen.

God weet het. In Zijn hand is onze adem en ons leven. Laten we het Hem dan met vertrouwen overlaten en bereid zijn, als Hij komt.

Bereid zijn. Als er iets onzeker is, dan is het wel de ure wanneer; als er iets zeker is, dan is het dat die ure komt.

